

อารมณ์ของคริสเตียน

(โคโลสี 3: 12-17)

ศจ.ดร.นันทชัย มีชูชน

เมื่อเปาโลเขียนจดหมายฝากมาถึงตอนนี้ท่านสอนให้คริสเตียนสวมสิ่งใหม่ คือสวมอารมณ์ที่เหมาะสมแก่คนที่ เป็นของพระเจ้าแล้ว เหมาะแก่คนที่บริสุทธิ์แล้วและเหมาะสมแก่คนที่มีชีวิตใหม่แล้ว ภาพที่เปาโลใช้เกี่ยวกับการปลดปล่อยวิสัย (3:1-11) และการสวมสิ่งใหม่นี้ (3:12-17) เป็นภาพที่ท่านเห็นจากการบัพติศมาด้วยน้ำในสมัยแรก

กล่าวคือในสมัยก่อน เวลาคริสเตียนใหม่จะเข้าพิธีบัพติศมาด้วยน้ำ พวกเขาจะต้องถอดเสื้อคลุมเก่าออกก่อนรับบัพติศมา และเมื่อพิธีเสร็จแล้วจึงใส่เสื้อผ้าชุดใหม่ เปาโลเขียนพระธรรมตอนนี้จากภาพการถอดเสื้อคลุมทิ้งและสวมเสื้อผ้าใหม่ของคนที่ได้รับศีลฯ แล้ว เมื่อคริสเตียนใหม่ได้ทำอย่างนั้นแล้ว ท่านจึงขอร้องให้คริสเตียนพวกนี้ทำแบบเดียวกันแต่เป็นทางด้านคุณธรรม และจิตวิญญาณในชีวิตประจำวัน ท่านจึงเขียนโคโลสี 3: 12-17 แต่ขอให้เราดู โคโลสี 3:12-13 ก่อน

“เหตุฉะนั้นในฐานะที่เป็นพวกที่พระเจ้าทรงเลือกไว้ เป็นพวกที่บริสุทธิ์และเป็นพวกที่ทรงรัก จงสวมใจเมตตา ใจปรานี ใจถ่อม ใจอ่อนสุภาพ ใจอดทนไว้นาน จงผ่อนหนักผ่อนเบาซึ่งกันและกัน และถ้าแม้ว่าผู้ใดมีเรื่องราวต่อกันก็จงยกโทษให้กันและกัน องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดยกโทษให้ท่านฉันใด ท่านจงกระทำอย่างนั้นเหมือนกัน” โคโลสี 3:12-13

เมื่อใครอ่านมาถึงตรงนี้แล้วทำให้ต้องคิดว่า คนเราเมื่อได้ดำรงตำแหน่งอะไรใหม่ ก็จำเป็นต้องแต่งตัวอย่างใหม่ให้ถูกต้อง เหมาะสมแก่ตำแหน่งและแก่กาลเทศะ เราคงเคยถูกเชิญไปในงานแล้วพบว่า เราแต่งตัวไม่เหมือนใครเลย เช่นคนในงานแต่งงานสุดหรู แต่เราแต่งธรรมดา หรือทุกคนแต่งธรรมดาหมดแต่เรากลับแต่งสูทอยู่คนเดียว เมื่อผมเดินทางไป USA ปี 1970 เป็นครั้งแรกในชีวิต ผมและเพื่อนก็ไปเช่า Boarding House พักอาศัย พอถึงเวลารับประทานอาหารเย็น ผมก็ประแบ่งใส่กางเกงแพรลงมาห้องอาหาร แต่เราพบว่า ทุกคนใส่สูทหมด เมื่อเรามาอยู่ในวัฒนธรรมใหม่ เราต้องแต่งตัวให้เหมาะสมในการทำงานด้วยกัน เมื่อเราเป็นคริสเตียน เราก็ต้องสวมอารมณ์ทางคุณธรรมใหม่ด้วย อารมณ์เหล่านี้คือชีวิตของพระเยซูนั่นเอง

ในชีวิตคริสเตียนนั้น เราต้องแต่งกายให้เหมาะสมแก่ลักษณะชีวิตใหม่ของเรา เพราะสถานะภาพของเราถูกเปลี่ยนไป คือเป็นพวกที่บริสุทธิ์ เป็นพวกที่พระเจ้าทรงรัก คือเป็นชีวิตที่คล้ายคลึงกับชีวิตของพระเยซูที่ฟื้นจากความตาย เราจึงต้องแต่งกายฝ่ายวิญญาณด้วยอาภรณ์ที่เหมาะสมแก่สถานะภาพใหม่ของเรา อาภรณ์ในข้อ 12 และ 13 คือ อาภรณ์ที่เราต้องสวมใหม่แม้เราจะทราบว่าเป็นเสื้อผ้าที่เราสวมนั้นไม่ได้ทำให้เราดีหรือเลวลงก็ตาม แต่กระนั้นมันก็ช่วยสะท้อนลักษณะของคนที่ได้สวมบ้างไม่มากนักน้อย ถ้าเราได้สวมอาภรณ์ฝ่ายคุณธรรมเหล่านี้แล้วมันจะบอกได้ว่า เราเป็นพวกที่มีชีวิตใหม่และพวกที่บริสุทธิ์

อาภรณ์ที่เหมาะสมแก่คริสเตียนคืออะไร เท่าที่ผมได้สังเกตคุณธรรมแต่ละข้อที่ปรากฏในโคโลสี 3:12-17 มักเล็งถึงความอ่อนน้อม ถ่อมสุภาพหมดทุกข้อ แต่ก็ยังมีพระคัมภีร์อีกตอนหนึ่งที่สอนคริสเตียนให้สวมอาภรณ์ที่ต้องต่อสู้ คือสวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้า (เอเฟซัส 6) อาภรณ์พวกนี้ได้แก่ ทับทรวงและหมวกเหล็กและอื่น ๆ อีกมากซึ่งเป็นของหนัก ๆ และแข็ง ๆ ทั้งนี้ เพราะต้องสู้กับศัตรูฝ่ายวิญญาณ แต่ โคโลสี 3:12-17 สอนให้เราสวมอาภรณ์ที่จะปฏิบัติตัวต่อพี่น้องคริสเตียน สิ่งเหล่านี้เป็นคุณสมบัติของพระเยซู และคนที่จะเดินไปกับพระองค์อาภรณ์ทั้ง 2 ชนิดจึงต่างกัน อันหนึ่งใช้กับศัตรู อีกอันหนึ่งใช้กับคริสเตียนด้วยกัน

ประการแรก จงสวมใจเมตตา (Compassion) หรือสวมความเมตตา หรือใจสงสาร อาภรณ์นี้หมายถึงใจที่เข้าใจความทุกข์ของผู้อื่น คือใจที่ชักนำให้เราารู้สึกถึงความรู้สึกของคนอื่นได้ ใจเมตตาใจสงสารจะมีลักษณะเป็นแบบนี้ใจที่สงสารคนที่สูญชีวิต เวลาเราเดินสวนกับคนใกล้ชิดทุกวัน แต่เราอาจไม่มีทางรู้ว่าพี่น้องของเราสูญชีวิตทุก ๆ วันในเรื่องหนัก ๆ แค่นั้นเพียงไร ถ้าเราขาดใจเมตตาสงสารเสียแล้วเราจะขาดความสามารถในการเข้าไปในใจคน หรือจับความรู้สึกในใจพี่น้อง อาภรณ์นี้ทำให้เรานำใจของเราไปวางใกล้ ๆ ใจคนที่หนักและมีใจชอกช้ำได้สำเร็จเพื่อที่เราจะรับรู้และซึมซับความทุกข์ของคนอื่นได้ คุณธรรมข้อนี้ไม่ค่อยเป็นที่นิยมนักในสมัยกรีกโบราณ คนกรีกมักคิดว่าคุณธรรมข้อนี้เป็นคุณสมบัติของคนอ่อนแอ นักรบกรีกโบราณสมัยก่อนพระเยซูจะมาจะมีลักษณะโหดร้าย กักขฬะ หรือภาษาชาวบ้านเรียกว่า “อย่างหนา” กล่าวคือเป็นคนที่ไม่แสดงความรู้สึกใด ๆ และไม่สนใจใยดีคน สีนหน้าจะมีอาการนิ่งเฉย คนประเภทนี้คนกรีกเขาถือว่าเป็นวีรบุรุษ ในสมัยนั้นทุกคนนิยมชมชอบคนที่มีลักษณะชีวิตแบบนี้ แต่เปาโลสอนว่าคนที่จะเดินไปกับพระเยซูต้องไม่เป็นเช่นนั้น เขาต้องสวมคุณธรรมใหม่คือ อาภรณ์อันใหม่เขาต้องเป็นคนที่มีเมตตาไมตรี ครูของผมสอนว่า “คนที่ขาดใจเมตตา เป็นคนไม่เต็มคน และหากเป็นคริสเตียนก็อาจเป็นคริสเตียนไม่เต็มตัว” เมื่อเราเห็นคนที่มีความทุกข์เราต้องมีใจแบบนี้ คือเป็นใจที่มีอาภรณ์เป็นความเมตตาสงสาร ว่าไปแล้ว ใจเช่นนี้เป็นใจของพระเยซูนั่นเอง

ประการที่สอง คริสเตียนต้องสวมอาภรณ์ ที่เรียกว่าใจปรานี (Kindness) คำนี้มาจากรากศัพท์ว่า Kin เป็นภาษา Anglo – Saxon คือจิตใจที่รู้สึกเหมือนกับรู้สึกกับคนในครอบครัวเดียวกัน มันเป็นเรื่องที่มากกว่าความรู้สึกที่เกิดจากหน้าที่ที่ต้องทำเพราะเป็นคนในครอบครัวเดียวกัน คนที่ทำเพราะสำนึกในหน้าที่ก็คืออยู่ แต่อาจจะไม่เกี่ยวกับความรู้สึกเช่น ใจปรานีเลยก็ได้ คนที่เห็นเราทำงานจริงจัง อาจไม่เห็นเราเป็นคนปรานีก็ได้ เราอาจเป็นคนทำงานเก่ง ทำงานดี ทำงานจริง แต่เราอาจไม่มีใจปรานีก็ได้ อาภรณ์ให้ประกายทางคุณธรรมมากกว่า มันเป็นตัวขับเคลื่อนให้เกิดผลงานที่ปรานีทั้งปวง ความปรานีที่แสดงออกโดยการทำงานต่าง ๆ นี้สะท้อนให้เห็นจิตใจที่คอยคิดที่จะช่วยเหลือ ปิดเป่าความทุกข์ให้คนอื่น และทำให้คนที่มีความทุกข์กลายเป็นคนที่มีความสุข และการปิดเป่านั้นทำอย่างถูกต้องเหมาะสมเสมอไป แต่ขอให้เราคู่อีกมุมหนึ่ง กล่าวคือ คนปรานี ไม่ใช่คนที่จะให้ทุกอย่างแก่คนที่อยากได้เสมอไป คนปรานีอาจจะต้องให้อะไรบางอย่างแก่คนที่ไม่ยอมรับสิ่งนั้นก็ได้อีก บางทีคนปรานีอาจถูกมองว่าเป็นคนโหดก็ได้ เพราะเราไปให้สิ่งที่คนรับเขาไม่ยอมรับได้ เรามักบังคับให้คนต้องรับเพื่อประโยชน์ของเขาเอง ตัวอย่าง เช่น ศัลยแพทย์อาจจะทำให้คนป่วยเจ็บแผล ไม่ใช่เพราะแพทย์ชอบทำให้คนป่วยเจ็บ แต่แพทย์มีความสุขที่จะเห็นผู้ป่วยหายสบายดี หลังความเจ็บปวดต่างหาก แต่ศัลยแพทย์อาจต้องทำให้คนป่วยเจ็บปวดบ้างก่อนที่จะหายโรค คริสเตียนไม่ควรเป็นคนโหด แต่ไม่ควรสงสารคนที่สงสารตัวเองอยู่เรื่อย ๆ คนที่มีความปรานีอาจจะต้องแสดงความปรานีแก่คนที่สงสารตัวเอง โดยวิธีที่ทำให้เจ็บปวดก็ได้ คือเราจะไม่ให้ตามที่เขาอยากได้ แต่คนปรานีจะให้ตามที่คนนั้นต้องการจริง ๆ คนปรานีต้องเป็นคนมีปัญหา และความรอบรู้ด้วยเหมือนกัน จะปรานีเรื่อยไปก็คงไม่ถูก

ประการที่สาม คริสเตียนต้องสวมอาภรณ์ที่เรียกว่า “ใจถ่อม” ซึ่งตรงข้ามกับ “อวดตัว” ถ่อมใจเป็นคุณธรรมของมนุษย์มาช้านาน ปรากฏในพระคัมภีร์เดิม เช่น พระธรรมมีคาห์สอนว่า “ให้เราเดินด้วยความถ่อมใจ ต่อพระพักตร์พระเจ้า” ในภาษากรีกปัจจุบัน คือ ภาษากรีกที่ใช้งานในชีวิตประจำวัน ไม่ใช่กรีกในพระคัมภีร์เราจะไม่พบคำว่า “ใจถ่อม” คนกรีกโบราณก็ไม่นิยมคนที่มีใจถ่อม เขาถือว่าเป็นคนไม่สู้คน ถือว่าเป็นคนอ่อนแอไปเลยตอนผมเป็นเด็ก ๆ เวลาผมมีขันติ เวลาเพื่อนแกล้ง ผมหรือเพื่อนทำชกในสมัยเด็ก ๆ ผมจะมาฟ้องพ่อ แต่พ่อผมไม่ชอบความขันติ หรือ “ใจถ่อม” ของผม พ่อผมเห็นผมเป็น “คนหน้าตัวเมีย” พ่อมักไล่ให้ผมไปสู้กับเขา มีคนจำนวนมากคิดแบบนี้ มีคนเข้าใจผิดมาก ความหมายของคำว่า ใจถ่อม หมายถึงใจที่ไม่คิดหยิ่งผยอง ใจถ่อม ไม่ใช่ใจต่ำ หรือรู้สึกต่ำ แต่พระเยซูยกย่องคนใจถ่อม พระเยซูจะยกคนใจถ่อมให้สูง มีบางคนที่มีภูมิใจที่ตัวเองเป็นคนใจถ่อม อันนี้ก็ไม่ใช่อีก “ใจถ่อม” ไม่ใช่การดูถูกตัวเองไม่ใช่การประณินตัวให้ต่ำ ๆ หรือผิด ๆ แต่เป็นการประณินที่ถูกต้องแล้ว คนบางคนรู้ตัวว่าเก่งและทำได้ แต่เขาเจียม ๆ ไม่อวดตัว เขามีพลังที่จะยึดไม่ให้ตัวเองอวดตัวเอง

ประการที่สี่ เป็นอาภรณ์ที่สำคัญมากคือ “ใจอ่อนสุภาพ” เช่น เซฟันยาห์ 2:3 กล่าวว่า “ทุกคนที่ใจถ่อมในแผ่นดินนี้ คือผู้ที่กระทำตามพระบัญชาของพระองค์ จงแสวงหาพระเจ้า จงแสวงหาความชอบธรรม แสวงหาความถ่อมใจ ชะรอยเจ้าจะได้รับการกำบังในวันแห่งพระพิโรธของพระเจ้า”

คุณสมบัติอันนี้มีความหมายว่า “อ่อนสุภาพ” ที่ภาษาอังกฤษใช้คำว่า “Meekness” กล่าวคือมีพลังยึดในความอ่อนน้อม เช่น เราพบว่า โมเสสเป็นคนอ่อนสุภาพมาก เขาเป็นคนนำพระบัญญัติมาจากพระเจ้าก็จริง แต่เป็นคนอ่อนสุภาพด้วย Franklin Delano Roosevelt กล่าวว่า “ผมไม่ชอบคนอ่อนสุภาพไปเรื่อย ๆ” ท่านสับสนระหว่าง “ใจอ่อนสุภาพ” (Meekness) กับ “ใจอ่อนแอ” (weakness) ใจอ่อนสุภาพไม่ใช่ใจอ่อนแอ คนที่แกร่งที่สุดในโลกเป็นคนที่ใจอ่อนสุภาพ เช่น พระเยซูคริสต์ว่า

“เราสุภาพอ่อนน้อม” ใจอ่อนสุภาพบางทีไม่ใช่เรื่องกล้าหรือไม่กล้า แต่เป็นการแสดงความแกร่งออกมาด้วยความอ่อนสุภาพ

ประการที่ห้า คือ ใจอดทนไว้นาน หรือ “อดทน” นั่นเอง การมีความอดทนต่อคนอื่นหมายถึงการมีพลังที่จะอดทนกับคนต่าง ๆ ได้อย่างดี เช่น คนที่ยั่วเราเสมอคนที่กวนเราเสมอ คนที่ไม่รู้เรื่องอยู่เสมอ คนที่ขาดสามัญสำนึก คนที่เฉลิมเสมอ คนที่เซยเสมอ คนที่ตรงข้ามกับเราเสมอคนที่ทำอะไรซ้ำเสมอ ในขณะที่เราเป็นคนทำอะไรเร็ว เช่น คนที่จะเลือกซื้อถ่านไฟฉายก้อนเดียว ฝ่าเมตรเดียว เข็มขัดเส้นเดียว ใช้เวลาเลือกอย่างละ 1 ชั่วโมง เป็นต้น

คนบางมีนิสัยสวนเถียงเราเรื่อย ๆ ทำให้เราต้องอดทนมากกับคนบางคน มีเรื่องปรัมปราเล่าว่า วันหนึ่งมีคนสองคนมาหาอับราฮัมในเต็นท์ อับราฮัมก็ชวนนมัสการพระเจ้าแต่พอสองคนนั้นลงและอดเอื้อน ในที่สุดอับราฮัมก็มาค้นพบว่า ชาย 2 คนนั้นนมัสการพระเจ้าแห่งเพลิงอับราฮัมจึงไล่คนทั้งสองออกไปจากเต็นท์ด้วยความโมโห พระเจ้าก็มาหาอับราฮัม ตรัสว่า “เราเองอดทนกับคนสองคนนี้ที่ไม่ได้นมัสการเราถึง 70 ปี แล้ว เจ้าจะอดทนสักคืนเดียวไม่ได้หรือ” อันนี้สอนเราเรื่องความอดทนกับคนที่ไม่เหมือนเรา

อีกเรื่องหนึ่ง มีสามีภริยารักกันมากคู่หนึ่ง แต่สามีทนนิสัยภริยาไม่ได้อยู่ข้อหนึ่งคือ เมื่อเขาเปิดตู้เย็นจะหยิบถาดน้ำแข็ง สามีจะพบว่ามีแต่ถาดเปล่า ๆ ภริยาแกะเอาไปใช้แต่ไม่ได้เติมน้ำไว้เหมือนเดิม แต่ต่อมาสามีก็มาคิดว่า ภริยาทำดีมากมายในชีวิตของเรา ทำไมเราจะทนกับแค่เรื่องนี้ไม่ได้ เป็นการอัครธรรมมากเพียงใดที่พระเจ้ายังอดทนกับเราในเรื่องต่าง ๆ เสมอ และถ้าเราจะเป็นเหมือนพระองค์ แล้วเราต้องสวมอาภรณ์แห่งการอดทนต่อคนอื่น ในข้อ 13 พระคำสอนให้เราอดทนซึ่งกันและกัน (Tolerant และ/ or Forebear)

ประการที่หก คือ จงยกโทษเหมือนพระเยซูยกโทษ การอธิษฐานตามอย่างพระเยซูนั้นเป็นเรื่องง่ายเช่น “ขอทรงโปรดยกโทษข้าพระองค์ เหมือนดังที่ข้าพระองค์ยกโทษคนที่ทำผิดต่อข้าพระองค์” ครู

ผมเคยสอนว่า “ถ้าใครอธิษฐานคำนี้ แล้วไม่ยอมยกโทษคนอื่นเหมือนดังคำอธิษฐาน เขาจะขาดพร และพระเจ้าไม่ทรงโปรดแน่” ทุกครั้งที่เราอธิษฐาน เราขอให้พระเจ้ายกโทษให้เรา แต่เราไม่มีสิทธิ์ที่จะได้รับการยกโทษ ถ้าเรายังไม่ยกโทษแก่คนอื่น ยอรัจ เฮอร์เบิร์ต พูดไว้ว่า “คนที่ไม่ยอมยกโทษแก่คนอื่น คือคนที่ทำลายสะพานที่ตนจะต้องข้ามไป” แต่เราไม่เพียงแต่ยกโทษเฉย ๆ แต่ต้องเรียนรู้ที่จะยกโทษเหมือนพระเยซูด้วย

เราคงจำคำถามของเปโตรได้ มีอยู่ครั้งหนึ่ง เขาถามพระเยซูว่า เขาจะต้องยกโทษให้แก่คนที่ทำผิดกับเขาก็ครั้ง 7 ครั้งพอหรือไม่ ท่านทราบไหมครับว่า ทำไมเขาถามคำถามดังกล่าว เพราะตอนที่เปโตรพูด เขาคิดว่าใจของเขากว้างขวางมากพอตามวัฒนธรรมยิวแล้ว เพราะรับบี (อาจารย์) ของคนยิวสอนว่า ยกโทษคน 3 ครั้งก็เพียงพอแล้ว ถ้ายกโทษ 7 ครั้ง นี่ถือว่ามากเกินไป แต่พระเยซูไม่สนใจตัวเลขหรือคณิตศาสตร์ของเปโตร พระองค์สอนว่า เราต้องเต็มใจที่จะยกโทษให้แก่คนที่ทำผิดต่อเราโดยไม่มีขีดจำกัดนั่นคือ 7 x 70 ครั้ง

ประการที่เจ็ด คือ จงสวมความรักทับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด เพราะว่าความรักยอมผูกพันทุกสิ่งไว้ให้ถึงซึ่งความสมบูรณ์ (v14) คนเอเชียันนั้นมักจะรัดเอว หรือคาดเสื้อผ้าของตัวด้วยผ้า หรือด้วยเข็มขัด หรือด้วยสายรัดบางอย่าง เพื่อให้เสื้อผ้าทั้งหมดยึดโยงกับตัวอย่างมั่นคงซึ่งคงจะสะดวกในการทำงานเปาโลเวลาเขียนเรื่องนี้ก็มีภาพนี้ในความคิดอยู่ด้วย อารมณ์ทุกชนิดที่เราสวมใส่ทางจิตวิญญาณก็เช่นกัน จะถูกโยงใยและสัมพันธ์กันหมดทุกชิ้นด้วยอารมณ์ความรัก ฟิลิปแปลตรงนี้ว่า ความรักคือโซ่ทองของความดีและคุณธรรมของคริสเตียนทั้งปวง ถ้าเรามีอารมณ์เหล่านี้ทั้งหมด แต่ไม่มีความรักเราก็เป็นคนไม่สมบูรณ์ และบางทีอาจบกพร่องเสียด้วยซ้ำไป

ถ้าเราขาดอารมณ์ที่เป็นความรัก อารมณ์ทุกชิ้นที่สวมไปแล้วจะไม่กระชับ เช่น ถ้าเรามีความปรานีเฉย ๆ โดยไม่มีความรัก ความปรานีนั้นอาจเป็นความปรานีที่เกิดจากความสงสารเฉย ๆ คือเป็นเรื่องทางอารมณ์ก็ได้ แต่ความรักจะแปรอารมณ์เป็นพฤติกรรมแห่งความดีและความเมตตาสงสาร แต่ถ้าไร้ความรักอาจเป็นแต่น้ำตาไหลซึมเพราะสงสาร แต่ความรักทำให้มือของคนที่ยกโทษให้เป็นมือที่หยิบยื่นให้ ความเมตตาอาจเป็นแค่ความรู้สึกแต่ความรักจะแปลความรู้สึกให้กล้าแสดงออก เราอาจมีความกรุณาต่อคนบางกลุ่ม แต่ความรักทำให้เรากรุณาคนทั่วไปหมด และไม่ใช่ออกมาจุกจิกอยู่ในกลุ่มของเรา พวกของเรา ความรักจะทำให้อารมณ์ทุกชนิดกระชับกับชีวิตของคริสเตียนและทำให้ชีวิตคริสเตียนถึงซึ่งความสมบูรณ์เพราะ 1 โครินธ์ 13 สอนว่าสิ่งที่สำคัญที่สุดคือ “ความรัก”

ประการที่แปด ให้สังเกตข้อ 15 ต่อไป “จงให้สันติสุขของพระคริสต์ครองจิตใจของท่าน พระเจ้าทรงเรียกท่านไว้ให้เป็นกายเดียวด้วย เพื่อสันติสุขนั้น และท่านจงมีใจกตัญญู” คำที่นำสนใจคือ “ครอง” หมายความว่า จงให้สันติสุขทำหน้าที่เป็นผู้ตัดสินชีวิตเราเปาโลใช้ภาพการแข่งขันกีฬาใน

สนามที่มีผู้ตัดสินเป็นผู้ประกาศ ผลการตัดสินซึ่งถือว่าเป็นการชี้ขาดครั้งสุดท้าย การแข่งขันเทนนิสวิมเบอร์ตัน ซึ่งกำลังชิงชัยก็เช่นกันเราจะเห็นกรรมการบนตอนที่ลูกเทนนิสออกนอกเส้นว่า “OUT” นั่นคือการชี้ขาด สันติสุขของพระเจ้า เป็นตัวตัดสินชี้ขาดได้ กล่าวคือ ถ้าชีวิตเรามีปัญหา มีการขัดแย้งเราต้องใช้สันติสุขเป็นตัวชี้ขาดในจิตใจของเราว่าถูกหรือผิดประการใด ในการตัดสินใจทำอะไร มีใครในที่นี้ปรารถนาจะตัดสินทำอะไรสักอย่างหนึ่งไหม ถ้าเราเกิดไม่มีสันติสุขในจิตใจแล้วเราคงพอจะรู้ว่าผู้ตัดสินกำลังบอกอะไรแก่เราในเรื่องนั้น ๆ

คำอีกคำหนึ่งที่น่าสนใจคือ “สันติสุข” มีคนพื้นเมืองเผ่าหนึ่งในไลบีเรีย แปลคำนี้ว่า “จิตใจที่ได้นั่งพัก” และอีกเผ่าหนึ่งในเม็กซิโกแปลคำสันติสุขว่า “จิตใจที่ถูกประดับและตกแต่งไว้อย่างสวยงาม” บางทีในขณะนี้ อาจมีเรื่องบางเรื่องในชีวิตของพวกเขา ที่เราอาจต้องตัดสินใจทำอะไรบางอย่าง เช่นเราอาจมีปัญหากที่เราไม่รู้ว่าจะทำประการใด บางคนมีเรื่องเคียดแค้นใจเกิดขึ้น

ผมอยากถามว่า จิตใจของเราถูกประดับและตกแต่งไว้อย่างสวยงามหรือไม่ ผมอยากถามว่าจิตใจของเรานั่งลงพักหรือไม่ หรือว่าจิตใจของเราเคียดแค้นอยู่ภายใน เรื่องอะไรก็ตามถ้าทำลายสันติสุขในใจคริสเตียนแล้ว อาจถือว่าไม่ถูกต้อง โคโลสี 3:15 “จงให้สันติสุขของพระคริสต์ครองจิตใจของท่าน พระเจ้าทรงเรียกท่านไว้ให้เป็นกายเดียวกัน เพื่อสันติสุขนั้น และท่านจงมีใจกตัญญู”

จงให้สันติสุขเป็นตัวตัดสิน บางคนตีความตอนนี้เป็นเรื่องชีวิตของคริสเตียนแต่ละคน แต่ตามบริบทแล้วเป็นเรื่องของกลุ่มผู้เชื่อในคริสตจักรทั้งหมด ท่านเปาโลพูดถึงเอกภาพของผู้เชื่อทั้งหมด เพราะท่านพูดว่าขอให้สันติสุขของพระเจ้าเป็นผู้ตรวจใจของพวกเราทั้งหมดในคริสตจักร ที่พระองค์ทรงเรียกเราให้เป็นกายเดียวกันเปาโลคิดถึงสันติสุขของคริสตจักรทั้งหมด คริสเตียนไม่ควรทำให้เอกภาพของคริสตจักรทั้งหมดเสียไป อาภรณ์ของคริสเตียนในสิ่งนี้จะทำให้พระกายมีสันติสุข และถ้าสังคมของคริสเตียนมีสันติสุขนั้นก็หมายความว่าพระเจ้าถือว่าเป็นสังคมที่อยู่ในน้ำพระทัยพระเจ้าและจงมีใจกตัญญู (Be Thankful) หรืออาจแปลตามไวเยอร์นกรีกตรงนี้ว่า จงเป็นคนที่มีใจกตัญญูอยู่ตลอดเวลา ถ้าเราเป็นบุตรของพระเจ้า เป็นคนบริสุทธิ์ เป็นคนใหม่ เราต้องมีใจกตัญญูตลอดเวลา (ข้อ 16) “จงให้พระวาจาของพระคริสต์ดำรงอยู่ในตัวท่านอย่างบริบูรณ์ จงสั่งสอนและเตือนสติกันด้วยปัญญาทั้งสิ้น จงร้องเพลงสดุดี เพลงนมัสการ และเพลงสรรเสริญด้วยใจโมทนา ขอบพระคุณพระเจ้า”

คำว่า “บริบูรณ์” นี้ใช้ตรงข้ามกับคนที่ชอบเรียนพระคำของพระเจ้าแบบ “จิบพระคำ” คือเรียนเอาพอรู้รสไม่ศึกษาอะไรกันมาก อ่านแต่พลังประจำวันข้อเดียวบรรทัดเดียวก็พอ พระคำไม่เคยลงรากฝังลึกในชีวิต พระคำตอนนี้บอกว่า ถ้าพระคำลงรากฝังลึกแล้ว เราจะเกิดสติปัญญาซึ่งจะทำให้เราเป็นพระพรในการสอน พระคำฝังลึกไม่ใช่จะนำพามาสู่เราเท่านั้นแต่จะนำชีวิตเราในด้านการสั่งสอนคนอื่นด้วย

ประการที่เก้า เมื่อจิตใจของเราถูกพระคำ และสติปัญญาของพระเจ้าเข้าครอบครองแล้ว มันจะหาทางสำแดงออกโดยเป็นเพลง ข้อ 16 “จงร้องเพลงสดุดี เพลงนมัสการ และเพลงสรรเสริญด้วยใจโมทนาขอบพระคุณพระเจ้า” คริสตจักรในยุคแรก ๆ จึงเป็นคริสตจักรที่มีเสียงเพลงตลอดเวลา พวกคริสเตียนรุ่นแรกจะนมัสการพระเจ้าได้ทันที คำว่าเพลงนมัสการ เพลงสดุดี และเพลงสรรเสริญ เป็นการแสดงออกในการสรรเสริญพระเจ้า พวกนิโกรเขาจะทำแบบนี้อย่างเป็นทางการที่เดียว พูดถึงการร้องเพลงในคริสตจักร ไม่ว่าจะออกมาในรูปแบบร้องหมู่ ร้องเดี่ยว ร้องประสานเสียง หรืออะไรก็ตามแต่ ผมเข้าใจว่าพระคัมภีร์ใหม่ สอนเราชัดเจนตรงนี้ว่าถ้าเราจะเข้าตามบริบทที่อาจารย์เปาโลสอนเราจะพบว่ามิถุนายนบางประการที่จะควบคุมการร้องเพลงของคริสตจักรให้ถูกต้อง คือ :

(1) พระคำของพระเจ้าต้องเป็นตัวกระตุ้นให้เราร้องเพลง “จงให้พระวาทนะของพระคริสต์ดำรงอยู่ในตัวท่านอย่างบริบูรณ์ จงสั่งสอนและเตือนสติกันด้วยปัญญาทั้งสิ้น

(2) พระคำต้องส่งความหมายไปที่จิตใจของผู้ร้องคือข้อ 16 กล่าวไว้ว่า “จงร้องเพลงสดุดี เพลงนมัสการ และเพลงสรรเสริญด้วยใจโมทนาขอบพระคุณพระเจ้า” จงร้องด้วยใจโมทนาพระคุณ คนที่ไม่เป็นคริสเตียนจะร้องแบบนี้ได้ยาก จิตใจของคนทีร้องเพลงต้องเต็มล้นด้วยพระคุณของพระเจ้า จึงจะทำให้เกิดการถวายเกียรติแด่พระเจ้าได้ คือการร้องเพลงด้วยใจโมทนา

ดนตรีในคริสตจักรจึงต่างจากดนตรีคนนอกคริสตจักร ด้วยเหตุผลเช่นที่อธิบายมานี้เองคนยิวบางคนร้องเพลงนมัสการ พระเจ้าไม่ออกในแผ่นดินของคนต่างชาติ และจิตใจที่ห่างจากพระเจ้า จะร้องเพลงถวายเกียรติพระเจ้าได้ยาก

การร้องเพลงของเราต้องมีความหมายกับตัวเราเสียก่อน ก่อนที่จะไปมีผลต่อพระเจ้าและคนอื่น จงร้องเพลงสดุดีด้วยใจ เราอาจเคลื่อนไหวร่างกายไปตามจังหวะเสียงของเพลง แต่ถ้าไม่ได้เคลื่อนไหวไปตามพระคุณก็จะไร้ประโยชน์ พระคำต้องมีความหมายในใจคนร้องก่อนและ

(3) การร้องเพลงต้องเป็นการนมัสการพระเจ้า มิฉะนั้นมันจะเป็นแต่การแสดง การนมัสการต้องเป็นไปเพื่อพระเจ้า ต้องไม่ใช่การเร้าใจสนุก หรือเพื่อวัตถุประสงค์อื่น ๆ

ในข้อ 17 เป็นข้อสรุปสุดท้ายของตอนนี้ “และเมื่อท่านจะกระทำสิ่งใดด้วยวาจาหรือด้วยกายก็ตาม จงกระทำทุกสิ่งในพระนามของพระเยซูเจ้า และขอบพระคุณพระบิดาเจ้า โดยพระองค์นั้น” หลักข้อนี้ควรควบคุมชีวิตของเราทุกคนทุกคริสตจักร คือให้เราทำสิ่งเหล่านี้ในพระนามของพระเยซูเจ้า ผมขอจบคำเทศานี้ด้วยวลี 3 ตอนคือ....

ขอให้สันติสุขของพระคริสต์

ครองในใจเรา

ขอให้พระคำของพระเจ้า

ดำรงในตัวเรา
ขอให้พระนามของพระคริสต์
ควบคุมชีวิตเรา นับตั้งแต่นี้ไป

ที่มา : พระคริสตธรรมประทีป สหกิจคริสเตียนแห่งประเทศไทย, ปีที่ 51 ฉบับที่ 276 กันยายน – ตุลาคม
2000, หน้า 50-55.